

Arrest

nr. 337 262 van 5 december 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Auguste Reyerslaan 106
1030 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 25 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2025.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2025.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 1 december 2025 waarbij de voorzitter de zaak tegensprekelijk uitstelt naar de openbare terechtzitting van 3 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat P. KAYIMBA KISENGA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Oegandese nationaliteit te bezitten, werd bij aankomst in de nationale luchthaven tegengehouden aan de grens door de grens omdat zijn Canadees visum geweigerd werd en diende op 5 oktober 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoeker werd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'CGVS') gehoord in het gesloten centrum Caricole op 31 oktober 2025 bijgestaan door een tolk Luganda. Zijn advocaat was daarbij aanwezig.

1.3. Op 17 november 2025 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Ugandees staatsburger te zijn geboren te Mukono op [...] 1989. U ging er tot de vierde graad naar school en ging vervolgens, in 2013, bij uw oom in Kampala wonen. U ging er om er meer jobmogelijkheden te hebben. U werkte er als autowasser. In 2013 ontmoette u op uw werk C. M.. Jullie begonnen een relatie. In 2015 werd u betrappt met uw partner. U werd gearresteerd, maar uw oom hielp u terug vrij te komen. Toen u ongeveer een week na uw arrestatie terug ging werken, werd u uitgescholden en aangevallen door uw collega's. Daarna kon u er niet langer werken. U verhuisde naar uw familie aan moederszijde in Masaka om er opnieuw proberen te beginnen. U woonde er bij uw grootmoeder aan moederszijde. Van eind 2016 tot 2017 ging u naar Dubai. U wou er gaan werken. In Dubai had u een korte relatie met een Egyptenaar, I. M.. Ook tijdens deze relatie werd u betrappt. Er waren foto's van jullie genomen en u werd afgeperst. Indien u geen geld zou betalen, zouden deze foto's gelekt worden. U keerde uiteindelijk terug naar Uganda en ging terug in Mukono wonen. U werkte er als taxichauffeur. U woonde er in eerste instantie alleen, maar in 2018 dwong uw familie u om te trouwen. U bent in juli 2018 gehuwd met C. M.. Jullie kregen drie dochters samen, uw eerste dochter geboren in juli 2019 en een tweeling geboren in april 2022. In 2024 ontmoette u uw voormalige partner C. opnieuw op uw werk. Jullie pikten jullie relatie terug op. Jullie zagen elkaar steeds in hotels. Toen jullie in maart 2025 opnieuw samen een kamer huurden, werd er hard op de deur geklopt. Jullie belden de manager en die zei dat hij de politie had gebeld omdat mensen het hotel hadden binnengedrongen. Uiteindelijk konden deze mensen jullie kamer binnendringen en hebben zij jullie geslagen. Toen de politie aankwam, werden jullie meegenomen naar het politiebureau en vervolgens overgebracht naar het ziekenhuis. U bleef twee dagen in het ziekenhuis. U kon ontsnappen en keerde terug naar huis. Daar merkte u dat uw echtgenoot verdwenen was. U bracht uw dochters onder bij uw zus en besloot onder te duiken. U ging in Nakyesa wonen, waar u zes maanden bij een vriend verbleef. Uw oom regelde daarop uw vertrek uit Uganda. Hij zorgde voor een visum voor Canada. Op 4 oktober 2025 heeft u Uganda verlaten. U reisde met uw eigen paspoort en visum per vliegtuig naar België. Bij aankomst in België bleek uw Canadees visum echter geweigerd en werd u aangehouden. U diende een verzoek tot internationale bescherming in op 5 oktober 2025 en werd overgebracht naar het transitcentrum Caricole.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw vliegtuigticket, uw rijbewijs en uw identiteitskaart.

B. Motivering

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. U was namelijk niet in bezit van een geldig visum om het Schengengebied binnen te treden. Ondanks het feit dat u over geen geldig visum beschikte tóch afreisde naar Canada geeft aan dat u bewust informatie heeft achtergehouden voor de Belgische autoriteiten en geen duidelijkheid verschaft over uw werkelijke reisdoel en eindbestemming. U trachtte bijgevolg België binnen te komen zónder dat u in het bezit was van de in artikel 2 Vreemdelingenwet vereiste documenten en zonder dat u voldeed aan de in artikel 3 Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden waarop de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 februari 2024 een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats nam. Het gegeven dat u de grensautoriteiten heeft misleid in de zin van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid c) van de Vreemdelingenwet met betrekking tot uw reismotief, alsook het feit dat u bij aankomst in België niet beschikte over de vereiste documenten om toegang te krijgen tot het Belgisch grondgebied rechtvaardigt dat een versnelde procedure wordt toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor vervolging omwille van uw homoseksuele geaardheid. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan deze geaardheid en bijgevolg evenmin aan uw vrees voor vervolging.

Ondanks het feit dat het Commissariaat-generaal rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het Commissariaat-generaal wel van een verzoeker, die zichzelf identificeert als homoseksueel, verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het Commissariaat-generaal mag met andere woorden van een verzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwachten. U blijft hierbij in gebreke.

Uw verklaringen omtrent hoe u uw eerste homoseksuele relatie aanging, ondergraven de geloofwaardigheid van uw geaardheid. U bent daarbij vooreerst tegenstrijdig in uw verklaringen omtrent deze eerste gevoelens voor een man. U stelt namelijk enerzijds dat de eerste keer dat u zich aangetrokken voelde tot een man uw ervaring met C. M. betrof (notities persoonlijk onderhoud (verder NPO) p.16), om daarentegen evenzeer te stellen dat u dergelijke gevoelens had toen u met jongens ging douchen (NPO p.17). Ook wat dit laatste betreft blijft u echter steken in vage verklaringen en komt u niet verder dan te stellen dat u dit ervaren tijdens het douchen, zonder dit verder te concretiseren of zelfs iemand bij naam te noemen die dergelijke gevoelens bij u opwekte. U stelt voorts dat daarna niets meer was gebeurd en u voor niemand ook maar enige extra aandacht had gehad. U zou alle gedachten van die aard steeds onderdrukt hebben (NPO p.16 en p.18). Uw verklaringen over hoe u er dan uiteindelijk toch toe kwam een relatie aan te gaan met C. M. weten in deze context dan ook niet aan te tonen dat u zich daadwerkelijk tot mannen aangetrokken voelt. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u voornamelijk de nadruk legt op het financieel gewin dat deze relatie u opbracht. U stelt dat er u geld werd aangeboden om deze relatie te beginnen. Daarbij noemt u het beloofde geld expliciet als motivatie om deze relatie aan te gaan, aangezien u op zoek was naar de nodige financiën om verder te studeren (NPO p.18). U voegt daaraan toe dat u merkte dat uw dromen werkelijkheid aan het worden waren (NPO p.19), waarbij u doelt op het feit dat u meer financiële middelen zou hebben. Een dergelijke insteek om een relatie aan te gaan, staat haaks op enige emotionele betrokkenheid die aan de basis ligt van elke romantische relatie. Dit geldt des te meer in de Ugandese context, waar het aangaan van een homoseksuele relatie verregaande risico's met zich meebrengt, gezien de homofobe context in het land. Dat u voor het aangaan van uw eerste homoseksuele relatie enkel financiële motieven weet te geven, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw seksuele oriëntatie. Evenmin weet u ook maar enige gedachtegang te verduidelijken die het aangaan van deze relatie vooraf ging. U stelt gevoelens te hebben ontwikkeld, maar kan dit proces geenszins personaliseren. U stelt enkel, zonder enig doorleefd detail, dat hij met u gesproken heeft, dat u er achter kwam wie u bent en u gevoelens begon te ontwikkelen. Wanneer u wordt gevraagd om dit gesprek duidelijk weer te geven, stelt u enkel dat hij u duidelijk maakte dat een seksuele relatie tussen mannen ook veilig kan (NPO p.19). Hiermee brengt u geen enkel gepersonaliseerd element naar voren die uw gedachten terzake weergeven en blijft u steken in oppervlakkige verklaringen. Het is daarbij evenzeer weinig overtuigend dat u voordien enkel stelt dat u schrik had dat deze man u kwaad zou doen omdat u als enige in huis was en daarnaast enkel verwijst naar het feit dat u geen interesse had in vrouwen (NPO p.15). Hoewel u aangeeft dat het niet plots gebeurde en dat het wel even duurde om deze relatie te accepteren, weet u dit denkproces geenszins te schetsen en stelt u enkel dat dit niet moeilijk was, ook al spreekt u van enige angst om ontdekt te worden (NPO p.19). Uw enige andere verklaringen hieromtrent zijn eveneens oppervlakkig. Zo vertelde u dat u had nagedacht en beseft dat u geen interesse had in vrouwen, waardoor u het voorstel van de relatie hebt geaccepteerd (NPO p.14). Hiermee voegt u opnieuw geen enkel persoonlijk detail toe aan uw beleving. Dit geeft geen enkel intern denkproces weer dat weet te duiden hoe u het aangaan van een eerste homoseksuele relatie heeft ervaren, wat de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnt.

Ook uw verklaringen omtrent uw beleving van uw homoseksuele geaardheid zorgen er eerder voor dat de geloofwaardigheid ondermijnd wordt dan dat zij deze weten te bevestigen. U weet daarbij op verschillende vlakken geen enkel inzicht te bieden in een doorleefd denkproces omtrent uw geaardheid.

- **U stelt steeds gedachten aan mannen onderdrukt te hebben en dit sinds uw middelbare schooltijd. U weet echter geen enkel verder detail te verschaffen over de manier waarop u deze gedachten, die uiteindelijk een wezenlijk onderdeel van uw identiteit zouden worden, trachtte te plaatsen of te onderdrukken. U stelt simpelweg dat u er geen aandacht aan besteedde en zich focuste op uw studies, maar weet niet verder te specificeren hoe u dit aanpakte (NPO p.17). U kan op geen enkele manier weergeven hoe u deze gedachten probeerde te plaatsen of onderdrukken (NPO p.18). Volgens uw verklaringen leek dit zelfs vanzelfsprekend te gaan, aangezien u een kort ontkennend antwoord gaf toen werd gevraagd of u momenten kende waarbij het moeilijker was uw gedachten te onderdrukken. U geeft aan dat dit helemaal niet het geval was (NPO p.18). Zoals hierboven reeds geschetst, is het eveneens weinig overtuigend dat u deze gedachten toch de bovenhand liet nemen toen u een relatie met C. M. begon, maar hierbij opnieuw geen gedachteproces kon weergeven dat u tot deze beslissing had gebracht.**

U bent niet in staat te schetsen welke gedachtegang u ertoe leidde alsnog uw homoseksuele gevoelens toe te laten. U weet enkel te stellen dat u blijdschap voelde wanneer C. M. deze gedachten bij u aanwakkerde. Dat uw verklaring dermate beknopt is, is weinig realistisch, aangezien u jarenlang deze gevoelens had onderdrukt. Opnieuw dient gewezen dat het niet overtuigt dat u financiële redenen opgeeft als de reden waarom u dit niet langer onderdrukte. U stelt dat er geen andere reden of aanleiding was waardoor u deze gevoelens toen toegelaten zou hebben. Waar u stelt dat u ook gevoelens voor hem had ontwikkeld, stemt dit niet overeen met uw eerdere verklaringen dat u deze gevoelens pas ontwikkelde nadat hij u had benaderd en geld had beloofd (NPO p.18). Deze verklaringen geven geen enkele indicatie van een innerlijk proces waardoor u uw gevoelens kon toelaten, wat hier onlosmakelijk mee verbonden is.

De manier waarop u omgaat met de afwijzing van uw geaardheid in uw directe omgeving blijft zeer algemeen en weinig gepersonaliseerd. U stelt dat er geruchten binnen uw familie speelden, maar geeft hier nagenoeg geen reactie van uw familie weer, behalve dat zij wilden dat u zou trouwen (NPO p.8). U stelt dat zij iets opvingen over uw geaardheid, maar geen zekerheid hadden en u geen vragen stelden omdat ze geen bewijs hadden. U had hen enkel gezegd dat u er niets van weet (NPO p.12-13). Dit betreft allerminst een doorleefde weergave van een cruciaal gesprek met uw familieleden. Ook van de oom die u opvoedde en op de hoogte was van uw geaardheid, weet u ook geen gedetailleerde verklaringen af te leggen omtrent zijn reactie hierop. Hij zou enkel gesteld hebben dat dit "kan gebeuren". Jullie hadden hier een gesprek over, maar u weet het verloop niet in detail te schetsen. U stelt dat hij niet veel zei, behalve dat u zich geen zorgen moest maken en voorzichtig moest zijn (NPO p.11). Niet enkel is dit opmerkelijk binnen de Ugandese context, het betreft allerminst een doorleefde weergave van een gesprek over uw geaardheid met de persoon die u het meest nabij is. Wanneer wordt gevraagd naar uw reactie op de aanval door uw collega's, nadat u voor het eerst met een man werd betrappt, stelt u dat u dit beangstigend en droevig vond, maar kan u ook hierover niet meer vertellen. Wanneer hier verder op wordt aangedrongen, kan u enkel toevoegen dat u het niet goed vond en dat het pijnlijk was (NPO p.11). Dit is dan ook zeer oppervlakkig te noemen, aangezien u voor het eerst geconfronteerd werd met de afwijzing van uw directe collega's.

U weet geen reactie weer te geven wanneer relaties ter sprake kwamen in andere sociale situaties. U weet niet te stellen wat het met u deed wanneer anderen over relaties spraken. U stelt enkel dat u op dat moment niets kon toevoegen (NPO p.16). Verder weet u niet aan te tonen hoe u omging met het feit dat u niet aanvaard wordt in de Ugandese samenleving. U stelt enkel dat het heel beangstigend was, zonder deze verklaringen enige persoonlijke toets te geven (NPO p.20).

U weet uw geloof geen plaats te geven binnen de beleving of acceptatie van uw homoseksuele geaardheid. U verklaart moslim te zijn en draagt hier ook de uiterlijke tekenen van. U stelt dat homoseksualiteit niet wordt aanvaard binnen uw geloof. U kan echter de impact van deze afkeuring niet verder duiden. U stelt enkel dat u niet de hele tijd verdrietig kan zijn (NPO p.20).

Waar u laat vallen dat u zich schaamt, kan u ook dit niet duiden. Wanneer u later in het persoonlijk onderhoud wordt gevraagd dit verder toe te lichten, stelt u enkel dat u zich schaamde tegenover uw partner omdat u nog niet veel ervaring had in bed en dat u zich verder niet schaamde aangezien mensen niet op de hoogte waren (NPO p.20). Daarmee niet stellende dat schaamte zonder meer onderdeel zou moeten uitmaken van de beleving van uw seksuele oriëntatie, maar indien u dit vermeldt, kan wel verwacht worden dat u deze gevoelens verder weet te duiden, waar u niet in slaagt.

Verder kunnen uw verklaringen omtrent uw relatie met C. M. niet overtuigen.

U verklaart dat jullie eerst dikke vrienden zijn geworden (NPO p.14) en dat hij uw enige romantische relatie in Uganda betrof. **In dit licht is de informatie die u over deze man verschaft maar beperkt.** U verklaart niets over zijn familie te weten. U stelt daarbij dat hij tijdens het eerste deel van jullie relatie samen was met een vrouw, maar dat u niet weet of hij tijdens het tweede deel van jullie relatie nog steeds met haar samen was. U weet zelfs niet of hij kinderen heeft (NPO p.22). U verklaart voorts enkel via de politie vernomen te hebben over de andere relaties die uw partner met mannen heeft gehad. Zij zouden u verteld hebben dat er voldoende bewijs tegen hem was, aangezien hij al eerder samen was met jongens. U weet echter niet te verduidelijken in welke periode dit zou geweest zijn, zelfs niet of dit al dan niet gedurende jullie relatie was (NPO p.23). U weet niet of anderen op de hoogte waren van zijn geaardheid. U stelt niet te weten of zijn familie het wist (NPO p.24). Indien u op twee momenten in uw leven meer dan een jaar met deze man een intense relatie onderhield, waarbij u verklaart dat jullie elkaar ongeveer drie keer per maand konden ontmoeten en daarnaast steeds telefonisch in contact bleven (NPO p.23), is het weinig geloofwaardig dat u niet verder zou kunnen uitweiden over deze cruciale aspecten van zijn leven. Terzijde wordt in deze context er op gewezen dat u gedurende het persoonlijk onderhoud steeds naar uw partner verwijst als meneer M.

(NPO p.17-18), wat toch bevreemdend kan worden genoemd indien het iemand betreft waarmee u een langdurige romantische relatie onderhield.

Ook over de manier waarop jullie relatie tot stand kwam, kunnen enige opmerkelijke vaststellingen worden gedaan die uw relatie met deze man verder ondermijnen. U verklaart dat jullie een half jaar goede vrienden waren vooraleer hij avances maakte. In deze periode had u geen vermoedens over zijn seksuele oriëntatie. U had ook zelf enkel platonische gevoelens ten aanzien van hem. Uw seksueel-romantische gevoelens ontwikkelden zich pas nadat hij avances gemaakt had (NPO p.14, p.18). Dit voorstel kwam voor u echter als een complete verrassing (NPO p.15). Hiermee rekening houdend, is het uiterst opmerkelijk dat toen hij u in zijn huis uitnodigde, hij reeds in zijn onderbroek was en u meteen begon aan te raken (NPO p.14). Dat, zonder enige indicatie van uw geaardheid, een dergelijk verregaand initiatief zou worden genomen, is weinig aannemelijk binnen het Ugandees homofob klimaat. Uw verklaringen omtrent het begin van jullie relatie kunnen aldus niet overtuigen.

Uw gedrag na beide betrapingen en de manier waarop jullie de relatie na een lange onderbreking weer oppikten, overtuigen evenmin. Na uw eerste betrapting zou u geen enkel contact met uw partner hebben onderhouden. U stelt elkaars contact te zijn verloren, maar ook dat u hem evenmin gezocht heeft (NPO p.13). Dit klemt met uw verklaringen dat uw voornaamste zorg na jullie betrapting was of uw partner wel oké was (NPO p.10). Ook wanneer jullie terug een relatie aangaan, zijn uw verklaringen uiterst simpel en weinig gepersonaliseerd te noemen. U weet niet aan te tonen wat u er toe bracht meteen weer een relatie met hem te beginnen, dit terwijl dat u verklaart in de tussentijd geen relaties te zijn aangegaan uit angst (NPO p.23). U stelt onmiddellijk akkoord te zijn gegaan terug een relatie te beginnen (NPO p.24) en weet hier geen verdere doorleefde verklaringen over af te leggen. Ook na uw tweede betrapting deed u geen enkele poging om contact te houden met uw partner, ook al verbleef u nog zeven maanden in Uganda. U wijst dit toe aan het feit dat u aan het onderduiken was (NPO p.21). Ook op dit vlak overstijgen uw verklaringen het oppervlakkige niet en kunnen deze uw relatie met C. M. niet aantonen.

Tot slot dient eveneens gewezen op twee verregaande discrepanties tussen uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en deze voor het Commissariaat-generaal.

Het ondergraaft uw geloofwaardigheid dat u uw eerste arrestatie niet vermeldde. Noch in uw relaas (Vragenlijst CGVS vraag 3.5), noch bij de vraag naar uw arrestaties (Vragenlijst CGVS vraag 3.1) geeft u voor de Dienst Vreemdelingenzaken aan tweemaal gearresteerd te zijn geweest. Dit terwijl u aangeeft dat deze arrestatie ertoe leidde dat er geruchten rond uw geaardheid ontstonden en dat u gedwongen werd een huwelijk aan te gaan (NPO p.9 en p.11). Dat u nalaat een dergelijk doorslaggevend element te vermelden bij de eerste keer dat u de kans krijgt uw vervolgingsfeiten te duiden, tast uw geloofwaardigheid verder aan.

Evenmin komt het uw geloofwaardigheid ten goede dat u uw huwelijk niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hoewel u wel verwijst naar uw dochters (Vragenlijst DVZ vraag 17), komt nergens naar voren dat u gehuwd was (Vragenlijst DVZ vraag 14 en vraag 16). U vermeldt zelfs de naam van de moeder van uw kinderen niet. Dit betreft immers een cruciaal element in uw relaas, aangezien u stelt gedwongen te zijn geweest dit huwelijk aan te gaan omwille van de geruchten rond uw geaardheid. Doordat u nalaat dit gegeven te vermelden, wordt de geloofwaardigheid van uw geaardheid verder ondergraven.

Deze nalatigheden kunnen evenmin vergoelijkt worden door het feit dat u verklaart dat uw interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet optimaal verliep omdat u het in het Engels diende af te leggen (NPO p.4). Indien u de gedane verklaringen kon doen, verschoont dit niet dat u uw huwelijk of uw eerdere arrestatie niet zou vermelden. Bovendien stelt u evenzeer dat u gedurende dit eerste interview wel degelijk alle elementen kon aanhalen (NPO p.4). Dit toont aan dat u niet de nodige inspanningen levert om uw relaas consistent en volledig te brengen, wat de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging verder aantast.

De documenten die u neerlegt, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. U legt louter documenten neer die uw identiteit aantonen, een gegeven dat in deze niet in vraag wordt gesteld, maar dat evenmin in staat is uw seksuele oriëntatie of de aangehaalde vervolgingsfeiten aan te tonen.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6/4, alinea 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘Vreemdelingenwet’), van artikel 1, A, § 2 van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motiveringsverplichting van administratieve akten, van de algemene principes van behoorlijk bestuur en meer bepaald het zorgvuldigheids-, het evenredigheids-, het voorzichtigheids- en het voorzienigheidsprincipe en de verplichting om met zorg tewerk te gaan bij het voorbereiden van een administratieve beslissing met kennisname van alle relevante elementen in de zaak en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op de schending van artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat vermits niet is tegemoetgekomen aan de voorwaarden vereist voor de toelating om België binnen te komen voor de aanvragen die aan de grens worden ingediend de grensprocedure wordt toegepast. Hij wijst op de vier weken termijn voorzien in artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet en betoogt dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het artikel 43 § 1 van de Asielprocedurerichtlijn lidstaten toelaat om aan hun grenzen specifieke procedures te voorzien onder voorbehoud dat de waarborgen van Hoofdstuk II van deze richtlijn gerespecteerd worden. Er is eveneens verduidelijkt dat

“Deze procedures moeten uitgevoerd worden binnen een redelijke termijn en indien geen enkele beslissing wordt genomen binnen de vier weken, dan moet de eiser toegelaten worden om België binnen te treden opdat zijn aanvraag zou behandeld worden volgens de procedure naar gemeen recht (CJUE, 14 mei 2020, C-924/19 PPU en C-925/19 PPU, punt 235)”. Hij citeert de voorbereidende werkzaamheden en wijst erop dat de Raad duidelijk heeft bevestigd dat een dergelijke grensprocedure in geen enkel geval de termijn van vier weken mag overschrijden. Eenmaal deze termijn voorbij of indien geen beslissing tot verder onderzoek wordt genomen, kan de procedure niet meer terugvallen op de grensprocedure en dient zij verder gezet te worden in het kader van een procedure naar gemeen recht. Hij betoogt vervolgens: “Welnu, in dit geval kwam de eiser aan in België op 04 oktober 2025 waar hij aangehouden werd op de luchthaven van Gosselies en vastgehouden in het gesloten centrum Caricole. Op 05 oktober 2025 heeft hij zijn asielaanvraag ingediend binnen de opgelegde termijnen, na de ondervraging bij de federale politie. Op 31 oktober 2025, werd de eiser vastgehouden in het transitcentrum Caricole door de tegenpartij, zijnde bijna één maand na de datum waarop hij zijn aanvraag tot het verkrijgen van internationale bescherming heeft ingediend. Een beslissing werd hem betekend door de tegenpartij op 18 november 2025, zijnde meer dan zes weken later met een flagrante miskennis van de door de wet opgelegde dwingende termijn Daarenboven, is het centrum Caricole, volgens het Koninklijk Besluit van 17 februari 2012 (M.B., 15 maart 2012), uitdrukkelijk erkend als een in het artikel 74/8, §2, erkend opvangcentrum, met betrekking tot de zones inzake vasthouding aan de grens. Het blijkt dat de individuen die vastgehouden worden in Caricole op juridisch vlak beschouwd worden als zijnde aan de grens geplaatst. Derhalve zou de grensprocedure van toepassing zijn voor de eiser en het verstrijken van de termijn van vier weken kan beschouwd worden als een substantiële onregelmatigheid. Wij moeten aldus vaststellen dat de tegenpartij de termijn heeft overschreden en een miskennis heeft getoond voor de vereisten van het artikel 57/6/4, wat onvermijdelijk een procedurefout uitmaakt.” Hij stelt dat het bijgevolg passend is de bestreden beslissing te annuleren.

In een tweede middelonderdeel betoogt verzoeker dat hij noch zijn identiteit noch zijn nationaliteit heeft verdoezeld zoals die wordt gestaafd door de documenten die hij spontaan heeft voorgelegd aan de DVZ. Hij heeft onmiddellijk zijn paspoort, identiteitskaart, rijbewijs en vliegtuigticket voorgelegd. Dit is niet in overeenstemming te brengen met eender welke bewering dat hij bedrog wou plegen. Hij benadrukt dat hij

heeft uitgelegd dat zijn reis overhaast was georganiseerd door zijn oom in een context van ernstige onveiligheid ten gevolge van een betrapting binnen een homoseksuele relatie. Hij heeft beschreven hoe hij gevlucht is na een ernstige geweldpleging waarvan hij het slachtoffer was in Oeganda en heeft aangegeven dat hij pas in België wist dat zijn Canadees visum geweigerd werd. Verzoeker stelt dat een documentaire onregelmatigheid of het ontbreken van een visum nooit kan volstaan om te spreken van doelbewuste fraude. Verzoeker meent dat het ontbreken van een geldig visum niet kan gewagen van bedrieglijke opzet nu hij alle authentieke documenten heeft overgemaakt bij zijn eerste hoorzitting. De commissaris-generaal houdt geen rekening met de context waarin verzoeker is gevlucht en het verwijt dat hij vrijwillig zijn reisweg zou verborgen hebben of zijn uiteindelijke bestemming is in tegenstelling met de notities van het persoonlijk onderhoud. Hij heeft duidelijk uitgelegd de aanwijzingen van zijn oom opgevolgd te hebben, zonder de procedures voor het bekomen van een visum gevolgd te hebben en zonder de bedoeling gehad te hebben om de wettelijke migratieregels te omzeilen. Verzoeker heeft nooit de bedoeling gehad om België illegaal binnen te komen en niets in zijn gedrag getuigt van een bedoeling om te bedriegen. Hij geloofde dat hij kon reizen met een geldig visum en hij heeft daarvan de ongeldigheid niet ontdekt vooraleer hij hier aankwam. Hij heeft nooit zijn situatie geprobeerd te verdoezelen en evenmin gepoogd om de politie te bedriegen aan de grens. Hij stelt dat hij heeft samengewerkt met de overheid en dat hij door spontaan al zijn documenten voor te leggen hij blijk heeft gegeven zijn pogingen tot het verkrijgen van bescherming doorzichtig te willen maken en de ernst van zijn aanvraag aan te tonen.

Verzoeker betoogt vervolgens dat het door de commissaris-generaal vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid van zijn seksuele geaardheid berust op een al te strikte en afzonderlijke evaluatie van het relaas van verzoeker. Dit onderzoek moet rekening houden met de culturele en emotionele hinderpalen en verzoeker wijst erop dat volgens het Hof van Justitie het beoordelen van de seksuele geaardheid zich niet op stereotypen mag baseren en evenmin op het inschatten van een emotioneel relaas. Hij stelt dat er geen enkele tegenstrijdigheid bestaat tussen een voortijdig seksuele ontplooiing, onzeker en niet verondersteld van aard en een volwassen relatie waar een oudere persoon een rol speelt van uitlokker door een veilige omgeving aan te bieden waar hij zich kan uitdrukken en erkend kan voelen. De overheid mag niet eisen dat er gedetailleerde psychologische beschrijvingen opgelegd worden aangaande de herinneringen uit de kindertijd die een hevige impact zouden hebben op de persoon in kwestie en die gekenmerkt worden door een hevige angst en een zelfcensuur. Uit de nota's van het persoonlijk onderhoud, blz. 18 en blz. 19 blijkt dat hij gewag heeft gemaakt van een daadwerkelijke vrees om ontdekt te worden en een ernstige aarzeling alvorens deze relatie aan te knopen. De tegenpartij interpreteert de vermeldingen op een te beperkende wijze aangaande welbepaalde materiële aspecten.

Hij benadrukt verder dat homoseksuele personen die in repressieve samenlevingen leven dikwijls mechanismen van zelfcensuur en emotionele dissociatie ontwikkelen teneinde zich te beschermen, zoals dit erkend werd door het EHRM, in haar rechtspraak aangaande de asielaanvragers uit de LGBTI-gemeenschap. Een voorzichtige, aarzelende of beperkte uitdrukking van hun gevoelens is aldus verenigbaar met een doorleefd homoseksueel parcours onder de bedreiging en stigmatisering van hun samenleving. Hij meent dat de verwijten van de commissaris-generaal voortspruiten uit een verkeerde interpretatie van de culturele en sociale context van de Oegandese samenleving en een onduidelijke interpretatie van zijn verklaringen en stelt dat het ontbreken van een emotioneel lexicon niet kan volstaan om de beweerd seksuele geaardheid in diskrediet te brengen met name indien de verzoeker jong en kwetsbaar is.

Voorts betoogt verzoeker dat de stelling dat verzoeker geen enkel inzicht in een doorleefd denkproces omtrent zijn geaardheid heeft vertoond berust op het idee dat iedere homoseksueel bij machte zou moeten zijn om een introspectief gestructureerd relaas te kunnen leveren betreffende de evolutie van zijn identiteit, wat een miskenning uitmaakt van de culturele en psychologische realiteiten van talrijke asielaanvragers. Hij stelt dat de inhoud van de NPO nochtans aantonen dat hij altijd uitleg heeft verstrekt aangaande zijn eerste doorleefde pogingen om met zijn vrees overweg te kunnen gaan door alles te ontkennen en dit binnen een omgeving waar geen enkele uitdrukking van deze gedachten mogelijk was. Deze gedragscode komt overduidelijk overeen met datgene van een jonge Oegandees die op sociaal vlak in vrees verkeert, in een samenleving waar het uitdrukken van homoseksualiteit een blootstelling inhoudt aan vernedering, gewelddadigheid of uitsluiting. Het ontbreken van gedetailleerde omschrijvingen toont aldus in geen enkel opzicht een gebrek aan geloofwaardigheid aan maar een culturele en sociaal perfect geloofwaardige uitleg. Verzoeker betoogt dat zijn verklaringen aantonen dat hij een fysieke schaamte had die verbonden is met zijn gebrek aan ervaring een sociale schaamte verbonden aan zijn vrees om ontdekt te worden. Hij meent dat de commissaris-generaal een westers samenlevingsmodel oplegt aangaande de relationele ontwikkeling daar waar de onwettigheid zich ten gronde wijzigt bij dynamische affectieve banden. Verzoeker citeert uit rechtspraak van de Raad en het UNHCR Handboek en stelt dat de verklaringen van verzoeker redelijk, samenhangend en overeenkomstig de realiteit van de homofobe geweldplegingen waaraan hij werd blootgesteld in Oeganda. Hij stelt dat zijn relaas samenhangend, waarschijnlijk en duidelijk is en dat het beweerd gebrek aan bewijskrachtig materiaal of correctheid die opgeworpen wordt door de commissaris-generaal geenszins de kern van zijn relaas betreffen. Verzoeker betwist vervolgens de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij de DVZ en het CGVS en wijst op de rechtspraak volgens dewelke het laatstijdig vermelden van de seksuele geaardheid niet noodzakelijkerwijze een indicatie van ongelooftwaardigheid is. Verzoeker besluit dat de overheid zou moeten

overgaan tot een geïndividualiseerd onderzoek, daarbij rekening houdend met de sociale, culturele en politieke Oegandese realiteit (waar de homoseksuele geaardheid sterk gestigmatiseerd wordt zelfs na de recente depenalisering) en de mogelijkheid dat de eiser niet ogenblikkelijk alle feiten heeft kunnen naar voren brengen.

Wat betreft de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet betoogt verzoeker dat terugkeer naar Oeganda hem zou blootstellen aan een ernstig risico op geweldplegingen, bedreigingen en onmenselijke en vernederende behandelingen omwille van zijn seksuele geaardheid. Hij heeft de onmenselijke en vernederende behandelingen beschreven die hij heeft ondergaan nadat hij betrapt werd door de politie en het totale gebrek aan bescherming. In dit geval waren de overheidsinstanties die de verzoeker dienden te beschermen onverschillig en zelfs vijandig jegens hem en zij namen geen enkele maatregel om de homofobe aanvallen van de lokale gemeenschap jegens zijn persoon te verhinderen. Deze inertie, gestaafd door talrijke internationale verslagen van mensenrechtenorganisaties, vormt een essentiële factor in het beoordelen van het risico op onmenselijke behandelingen in het geval van een terugkeer, betoogt verzoeker. Hij besluit dat de situatie in Oeganda zorgwekkend blijft en dat de geweldplegingen tegen homoseksuele personen worden gestaafd met documenten. Zijn relaas komt nauwgezet overeen met de vaststellingen van de internationale mensenrechtenorganisaties.

Verzoeker vraagt hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en de beslissing van het bureau juridische bijstand toe aan het verzoekschrift.

4. Nota van de commissaris-generaal

De commissaris-generaal legt een nota neer van 27 november 2025 waarin zij antwoordt op het middel zoals ontwikkeld in het verzoekschrift en een beoordeling maakt van de veiligheidssituatie in Oeganda en volgende rapporten in bijlage vermeldt:

(1) Freedom House, Freedom in the World 2024, “*Uganda: Country Report*”, beschikbaar op: www.freedomhouse.org/country/uganda/freedom-world/2024;

(2) Department of State, “*Country Reports on Human Rights Practices for 2023*”: *Uganda*, beschikbaar op: www.state.gov/wp-content/uploads/2024/02/528267_UGANDA-2023-HUMAN-RIGHTS-REPORT.pdf;

(3) Human Rights Watch, “*World Report 2024, Uganda: events of 2023*”, beschikbaar op: www.hrw.org/worldreport/2024/country-chapters/uganda;

(4) “*International Crisis Group, Tracking Conflict Worldwide: Uganda – maart 2023 tot oktober 2024*”, beschikbaar op: www.crisisgroup.org/crisiswatch/database?location%5B%5D=15&crisis_state=&created=&from_month=1&from_year=2024&to_month=1&to_year=2024.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

6. Beoordeling

De bestreden beslissing werd genomen op grond van de artikelen 57/6, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslist bij voorrang, indien :

1° de verzoeker zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8, § 1 of 74/9, §§ 2 en 3 of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68;

2° de verzoeker zich bevindt in een strafrechtelijke instelling;

3° de minister of zijn gemachtigde de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoekt om het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene bij voorrang te behandelen;

4° het verzoek waarschijnlijk gegrond is."

In dit verband kan tevens dienstig worden verwezen naar artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om ten aanzien van de vreemdeling die tracht het Rijk binnen te komen zonder aan de in artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden, te voldoen en die aan de grens een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, aldaar het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren op basis van artikel 57/6, § 3 of aldaar een beslissing te nemen over de grond van het verzoek in één van de situaties voorzien in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, a), b), c), d), e), f), g), i) of j). Indien het eerste lid niet kan worden toegepast, beslist de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat een verder onderzoek noodzakelijk is, waarna de verzoeker door de minister of zijn gemachtigde toegelaten wordt het Rijk binnen te komen overeenkomstig artikel 74/5, § 4, 4°.

Indien niet binnen de vier weken, na het verzoek om internationale bescherming, door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing is genomen, wordt de verzoeker eveneens door de minister of zijn gemachtigde toegelaten het Rijk binnen te komen overeenkomstig artikel 74/5, § 4, 5°.

De bestreden beslissing betreft een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en is dus een beslissing over de grond van het verzoek om internationale bescherming.

Uit artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren of een beslissing kan nemen over de grond van het verzoek in één van de situaties voorzien in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, a), b), c), d), e), f), g), i) of j) van de Vreemdelingenwet. Indien het verzoek niet 'niet-ontvankelijk' kan worden verklaard of indien er geen beslissing over de grond van het verzoek in één van voormelde welbepaalde situaties kan worden genomen, beslist de commissaris-generaal dat verder onderzoek noodzakelijk is, waarna de verzoeker toegelaten wordt het Rijk binnen te komen.

In casu werd een beslissing over de grond van het verzoek genomen, wat enkel kan in één van de situaties voorzien in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, a), b), c), d), e), f), g), i) of j) van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing vermeldt dat toepassing werd gemaakt van de situatie bedoeld in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

c) de verzoeker de autoriteiten heeft misleid door omtrent zijn identiteit en/of nationaliteit valse informatie of documenten te verstrekken of door relevante informatie of documenten die een negatieve invloed op de beslissingen hadden kunnen hebben, achter te houden; of”.

Uit de parlementaire voorbereidingen inzake artikel 57/6/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de sanctie van de toepassing van een versnelde procedure gestoeld is op een weigering tot medewerking in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming (*Parl.St. Kamer 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 70*). Verder blijkt uit de parlementaire voorbereidingen dat bepaalde situaties die worden vernoemd in de eerste paragraaf van het gewijzigde artikel 57/6/1 verband houden met het gedrag of de houding van de verzoeker (artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, c), d), g), h), en i) – poging tot misleiding met betrekking tot essentiële elementen van het verzoek, het achterhouden van essentiële elementen voor het onderzoek van het verzoek, het met opzet het onderzoek van het verzoek of het verloop van de procedure verhinderen, gebrek aan vrijwillige medewerking en ter kwader trouw zijn, het laatijdig indienen van het verzoek zonder gegronde reden, het indienen van het verzoek met als enig doel om een terugdrijving of verwijdering te verijdelen). Indien de omstandigheden van het desbetreffende geval erop wijzen dat dit gedrag of deze houding een gebrek aan medewerking inhoudt in hoofde van de verzoeker en indien de verzoeker bovendien niet overtuigend is geweest met betrekking tot het gegrond karakter van zijn verzoek, kan dit gedrag of deze houding de commissaris-generaal er eveneens toe aanzetten om het verzoek als kennelijk ongegrond te beschouwen (*Parl.St. Kamer 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 114-115*).

Uit het administratief dossier blijkt, zoals terecht aangevoerd in het verzoekschrift, dat verzoeker onmiddellijk bij aankomst op de luchthaven zich heeft aangeboden bij de grensautoriteiten met zijn Oegandees paspoort met Canadees visum en onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend toen bleek dat hij niet verder kon reizen naar Canada omdat zijn Canadees visum was geweigerd. Er blijkt niet dat in hoofde van verzoeker sprake is van een gebrek aan medewerking of het misleiden van de grensautoriteiten met betrekking tot zijn reismotief, zoals in de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt gesteld. *In casu* blijkt niet dat verzoeker geen duidelijkheid verschaftte over zijn werkelijke reisdoel en eindbestemming, integendeel heeft hij steeds verklaard dat zijn eindbestemming Canada was. Ter terechtzitting bevestigt verzoeker nogmaals dat hij naar Canada wou reizen en er asiel aanvragen. Verder maakt artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet geen melding van misleiding met betrekking tot het reismotief of het niet beschikken over de vereiste documenten om toegang te krijgen tot het Belgisch grondgebied als grond voor de toepassing van een versnelde procedure, zodat de commissaris-generaal niet om die reden tot de toepassing van de versnelde procedure kon besluiten.

De Raad herhaalt dat artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat, indien het verzoek niet 'niet-ontvankelijk' kan worden verklaard of indien er geen beslissing over de grond van het verzoek in de verschillende welbepaalde situaties kan worden genomen, de commissaris-generaal beslist dat verder onderzoek noodzakelijk is, waarna de verzoeker toegelaten wordt het Rijk binnen te komen.

In de parlementaire voorbereidingen, inzake artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet, kan het volgende worden gelezen:

“Deze bepaling beoogt de omzetting van de artikelen 43.1 en 43.2 van de richtlijn 2013/32/EU. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan ten aanzien van een verzoeker die het grondgebied tracht binnen te komen en aan de grens wordt tegengehouden of die zich in de transitzone bevindt en die een verzoek indient, aldaar een beslissing nemen over het verzoek om internationale bescherming voor zover het een beslissing tot niet-ontvankelijkheid betreft zoals voorzien in artikel 57/6, § 3 of een beslissing ten gronde genomen in één van de situaties opgesomd in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, a), b), c), d), e), f), g), i) of j).

Rekening houdende met een opmerking in het advies van de Raad van State (voetnoot 13), werd de situatie van onregelmatige binnenkomst op het grondgebied vermeld in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, h) geschrapt voor wat betreft de grensdossiers omdat dit punt, niettegenstaande opgenomen in richtlijn 2013/32/EU, logischerwijze niet van toepassing kan zijn aangezien de verzoeker het grondgebied al is binnengekomen (en dus niet tracht binnen te komen). Voor wat betreft de situatie opgenomen in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, f) wordt het advies van de Raad van State niet gevolgd omdat artikel 43 van de richtlijn 2013/32/EU een beslissing over de grond van een volgend verzoek dat eerder ontvankelijk werd verklaard, duidelijk toelaat als een beslissing aan de grens.

Indien dergelijke beslissing niet mogelijk is, zal de Commissaris-generaal een beslissing tot verder onderzoek nemen en dient de verzoeker te worden toegelaten tot het grondgebied. Het verzoek wordt vervolgens door de Commissaris-generaal verder behandeld overeenkomstig de andere bepalingen van de Vreemdelingenwet.

De invoering van een beslissing tot verder onderzoek heeft als doel om binnen korte termijn duidelijkheid en rechtszekerheid te verschaffen zowel aan de betrokkene zelf als aan de minister of zijn gemachtigde, die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied.

Dergelijke beslissing geeft immers recht op toegang tot het grondgebied, maar heeft geen andere invloed op de verdere afhandeling van het verzoek om internationale bescherming.

De Commissaris-generaal dient in alle gevallen een beslissing aan de grens te nemen binnen een termijn van 4 weken. Wanneer dit niet het geval is, dient betrokkene door de minister of zijn gemachtigde toegelaten te worden tot het grondgebied. In het geval dat, na deze toelating, de betrokkene niet het voorwerp vormt van een beslissing tot vasthouding genomen op basis van artikel 74/6, komt de verplichting voor de staat waar de reis begonnen is om de verzoeker terug te nemen te vervallen en de kosten voor vervoer ingeval van terugdrijving kunnen niet meer verhaald worden op de luchtvaartmaatschappij (zie artikel 5.1 ev. van Bijlage 9 van het Verdrag van Chicago). Het gaat hier immers niet meer om niet-toelaatbaar verklaarde verzoekers die worden vastgehouden omdat zij niet voldoen aan de binnenkomstvoorwaarden.” (Parl.St. Kamer 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 123-124).”

Gelet op hetgeen voorafgaat is de Raad van oordeel dat het eerste lid van artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet in dit geval niet kon worden toegepast en dat dus beslist moest worden dat verder onderzoek noodzakelijk is, waarna verzoeker toegelaten diende te worden het Rijk binnen te komen. Er wordt herhaald dat verzoeker, die volgens de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats van 5 augustus 2025 het Rijk trachtte binnen te komen zonder aan de in de artikelen 2 en 3 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden te voldoen, in de luchthaven van Zaventem onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Overeenkomstig het tweede lid van artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet was bijgevolg een verder onderzoek noodzakelijk en diende verzoeker toegelaten te worden het Rijk binnen te komen overeenkomstig artikel 74/5, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van wat voorafgaat, blijkt dat er *in casu* geen rechtsgrond voorhanden was voor het nemen van de bestreden beslissing volgens een versnelde procedure aan de grens.

De bestreden beslissing is behept met een substantiële onregelmatigheid die noopt tot de nietigverklaring ervan, overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken. Aangezien de commissaris-generaal niet is verschenen noch vertegenwoordigd is ter terechtzitting dient, zoals hierboven reeds aangehaald de Raad de excepties en verweer ten gronde van de commissaris-generaal niet te beantwoorden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 november 2025 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend vijftientig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M.DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET